

НЕДІЛЬНА ПРОПОВІДЬ

Неділя, 11 вересня 2022 р

ДОКТОР НИК ГРІФФІН

Преподобний доктор Нік Гріффін

Ви коли-небудь повністю і повністю пропускали суть?
Поверніться до людини поруч і побалакайте.

Я пам'ятаю, як уперше грав у тетріс і отримав усі цеглинки, щоб піднятися до вершини – чому дорослі думають, що це так важко – я виграв за 5 секунд. На що вони всі скаржилися? Або коли ми намагалися пограти в нетбол у початковій школі, і я не розумів, чому вчитель не дозволяє мені підстрибувати й бігати... що з цими людьми не так!

Люди щодня стикаються з тисячами, мільйонами точок даних. Наскільки швидко щось рухається, вага сили тяжіння, чи потрібно нам їсти чи пити, сходити в туалет, що ця людина сказала та що вона мала на увазі, чи балотуватиметься Дональд Трамп знову, чи Ліз Трасс, чи диван якого кольору купити чи незалежно від того, чи потрібна собаці інша їжа, ми дивимося на дерево і бачимо 50 000 листків, які різними відтінками виблискують на світлі по-різному... тисячі й тисячі. І те, як ми з цим справляємося, полягає в тому, щоб просто ігнорувати цілі життєві фрагменти, наприклад, коли ти клацаєш «так» на Ts і C, не читаючи їх... або фрагмент на радіорекламі, коли це надто швидко, щоб навіть почути...

Люди фільтрують речі. Ми навмисно не бачимо речі, щоб ми могли зосередитись і зробити справу. Це хороша навичка, і без неї нам просто потрібно лягти. Але... ризик... ризик полягає в тому, що, зосереджуючись вниз, ви можете пропустити суть. За деревами лісу не видно. Особливо це стосується великих речей, як-от... сенс життя... як молитися... Бог – вони просто потрапляють у цей брудний малюнок вашого мозку, який занадто страшно навіть відкрити. Але на хвилинку... який сенс мого життя... ось як церква завершила Господню молитву:

«Бо царство, влада і слава тобі на віки віків, амінь»

Ми деякий час читали молитву Господню – і я не знаю, чи ви помітили, що цього останнього фрагмента, про який ми

завжди молимося, немає в оригінальній версії. Це є в деяких рукописах, але не в інших, ми можемо говорити про це, якщо ви хвилюєтеся, але це насправді з книги Старого Завіту під назвою 1 Хроніки. коли цар Давид – добігає кінця життя. І ви знаєте, що він не мав хорошого засобу для своєї кризи середнього віку. Це було полігамне – у нього вже була молодша дружина – він не міг купити Ferrari – він думає про свою спадщину – за що люди мене запам'ятають. Для чого насправді моє життя? І тому він каже, щоб подякувати Богу – я побудую йому храм – люди скажуть так – храм Давида. Моє життя щось означатиме. Знаєте, у церкві легко посміятися або сказати: «Ні, йому слід було навчитися», але насправді це те, на що більшість із нас витрачає своє життя. Ми турбуємося про машини, будинки, навіть сім'ї. Спосіб залишити свій слід – мрія про безсмертя. Але навіть коли ми це робимо, ми знаємо, що це не допоможе. Тому що подивіться навколо. ми помираємо. У церкві є меморіали, залишені людям — шановним і, ймовірно, багатим людям, — але якщо ви не справжній історик, їх не пам'ятають. Чи знаєте ви імена своїх прадідусів і бабусь? Я не. Якщо ви подивіться на каміння, навіть на імена, висічені на камені... зрештою забудьте нас. Вау Нік. Спосіб натискання кнопки депресії. Гарний вступ до пікніка. Ось що Бог каже Давиду у відповідь:

«Ти побудуєш мені дім для життя?»

«Господь проголошує, що Я встановлю тобі дім... коли ти спочинеш зі своїми батьками — Я встановлю тобі царство... він збудує Мій дім».

Підготовка всіх грошей для будівництва храму виливається в молитву та хвалу